

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10989/2025
25.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Стевовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 262/25 од 16.04.2025. године, у седници одржаној 25.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 262/25 од 16.04.2025. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 262/25 од 16.04.2025. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Ужицу П 1152/24 од 25.02.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати и то за претрпљене физичке болове износ од 30.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 30.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа износ од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом према Закону о затезној камати почев од 25.02.2025. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова поступка исплати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 262/25 од 16.04.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда, а жалба тужиле одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) у

вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. У конкретном случају, о тужиљиним новчаном потраживању правноснажно је одлучено пресудом на основу признања применом члана 348. став 1. ЗПП, према којој одредби ако тужени до закључења главне расправе призна тужбени захтев, суд ће без даљег расправљања да донесе пресуду којом усваја тужбени захтев. Посебна ревизија је изузетно правно средство које се може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом и то искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. С обзиром на изнето, применом овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се управо указује наводима ревизије тужиље у погледу услова за доношење пресуде на основу признања, која се према процесним правилима не може побијати ни због погрешне примене материјалног права. Осим тога, због битне повреде одредаба парничног поступка, посебна ревизија се не може дозволити, јер није прописана као разлог за изјављивање ревизије применом члана 404. став 1. ЗПП. Искључиви законски разлог за ревизију из члана 404. став 1. је погрешна примена материјалног права, уз испуњеност преостала четири услова. Због тога, наводи ревизије којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка нису од значаја за дозвољеност посебне ревизије без обзира што приложене одлуке указују на различито поступање при оцени признања тужбеног захтева са стновишта члана 3. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.11.2024. године, а вредност предмета спора је 90.000,00 динара.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда донетих у споровима мале вредности није дозвољена ревизија.

С обзиром на то да се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да је ревизија тужиље недозвољена, са којих разлога је Врховни суд применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић